

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר האזינו לכבוד ... אחדשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. **"וכפר אדמתו עמו"** (דברים לב, מג).

אמרו חז"ל (סיפרי כאן) [וכי האדמה מכפרת על חטאים ועוונות? אלא] היה רבי מאיר אומר כל היושב בארץ ישראל - ארץ ישראל מכפרת עליו, שנאמר (ישעיה לג, כד) העם היושב בה נשוא עוון. ועדיין הדבר תלוי ועומד בספק, אין אנו יודעים אם פורקים עוונותיהם עליה, ואם נושאים

עוונותיהם עליה? כשהוא אומר וכפר אדמתו עמו, הוי שפורקים עוונותיהם עליה, ואין נושאים עוונותיהם עליה. וכן היה רבי מאיר אומר כל הדר בארץ ישראל וקורא קריאת שמע שחרית וערבית (כלומר שמקבל עליו עול מלכות שמים, ולא אזיל בתר איפכא שפורק ח"ו ממנו עול מלכות שמים כדרך אחינו הטועים) וכו' הרי הוא בן עולם הבא. ומקודם איתא (שם

פיסקא שלג) וכפר אדמתו עמו. מנין אתה אומר שהריגתן של ישראל ביד אומות העולם [משמע בעיקר בארץ ישראל] כפרה היא להם לעולם הבא, שנאמר (תהלים עט) מזמור לאסף, אלקים באו גוים בנחלתך, שפכו דמם כמים. ע"כ. הרי שארץ ישראל מכפרת בחייו ובמותו. ועוד אמרו חז"ל (כתובות קיא:) שגם מי שלא זכה להתיישב ולחיות בה, וגם לא למות בה, מ"מ אם נקבר בה - ארץ ישראל מכפרת עליו! וכמ"ש (שם) אמר רב ענן כל הקבור בארץ ישראל (אפילו אם לא דר בה בחייו) הרי הוא כאילו קבור תחת המזבח, כתיב הכא (שמות כ, כא) מזבח אדמה תעשה לי, וכתוב התם (דברים לב, מג) וכפר אדמתו עמו (כלומר שאדמת ארץ ישראל מכפרת על עם ישראל, ככפרת המזבח). וגם הרי האדם נברא מן האדמה שתחת המזבח, כד"י שיכפר עליו המזבח (ע"י רש"י בראשית ב, יז. וכאן במהרש"א). וכתב בבנינה לעתים ("ח"א, דרוש ג) שהפסוק וכפר אדמתו עמו, לבדו לא מספיק, שכן אין הוכחה, האם הכפרה היא בחיי האדם או לאחר מיתתו, ולכן הביא רב ענן ראיה מהפסוק "מזבח אדמה", שכשם שכפרת המזבח היא לאחר מיתת הקרבן, כך כפרת אדמת ארץ ישראל, היא לאחר המיתה (בקבורה). ועיי"ש בגמרא שאעפ"כ אינו דומה מי שקולטתו ארץ ישראל מחיים, וחי ומתקדש ומטוהר ומזדכך בה, למי שקולטתו ארץ ישראל רק לאחר המיתה, בקבורה בה. ואפי"ו מי שרק מת בה כפרתו מרובה ממי שמת בחוץ לארץ, ורק נקבר בארץ ישראל (רש"י מהדורא קמא). עוד אמרינן התם, אמר רבי אלעזר כל הדר בארץ ישראל שרוי בלא עוון שנאמר (ישעיה לג, כד) ובל יאומר שכן חליתי, העם היושב בה נשוא עוון ע"כ. ומה שמצינו שהיו שחטאו בארץ ישראל, וגם מצינו שנענשו ולכן גלו מאדמתם, י"ל שמפשעים הנעשים במרד - אם ח"ו רוצה למרוד אינו ניצל, וכן מצינו שעיקר הגלות היה בשביל הפשעים שנעשו במרד, א"נ י"ל ששרוי בלא עוון דוקא אם עוסקים בתורה ומקיימים מצוות התלויות בארץ, וכן אמרו חז"ל שגלו רק לאחר שלא קיימו מצוות אלו (עין יעקב). ומכיון שארץ ישראל מהותה לכפר עוונות, ע"כ היא נקנית

ביסורים המכפרים עוונות וכמ"ש חז"ל (ברכות ה.) ג' מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל, וכולן לא נתנם אלא ע"י יסורים, תורה, וארץ ישראל והעוה"ב. ארץ ישראל דכתיב (דברים ה, ה) כי כאשר ייסר איש את בנו, ה' אלקיך מייסרך, וכתוב בתריה (שם) כי ה' אלקיך מביאך אל ארץ טובה. וכן אמרו חז"ל (פסחים ק"ג.) ג' מנוחלי העוה"ב... הדר בארץ ישראל. ומבואר בדברי רבינו הקדוש (לקוטי מוהר"ן ח"א סי' קפז) שהוא חסד גדול מה שהשי"ת משלם לאדם מידה כנגד מידה. שע"ז הוא מבין לפשפש במעשיו ולידע החטא שפגם בו ולשוב בתשובה, אך דע שעיקר מה שמשלם מידה כנגד מידה הוא בארץ ישראל וע"כ היושבים בא"י יש להם על הרוב יסורים מחמת הנ"ל. ועי"ז מתעוררים לחזור בתשובה, ונוחלים חיי נצח ותמיד מידה טובה מרובה.

בברכת התורה וכמו"ם שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

"ואהבת"

כָּל הָעוֹשֶׂה מִשָּׂא וּמִתֵּן בְּאַמוֹנָה, מְקִים מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל "וְאָהַבְתָּ", שֶׁהוּא שֶׁרֶשׁ לְכָל מִצְוֹת עֲשֵׂה. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּתַקוּנִים (תַּקוּן כ"א): עַל פְּסוּק: "וְעֲשֵׂה לִי מִטְעָמִים כַּאֲשֶׁר אָהַבְתִּי", מְפָקְדִין דְּעֲשֵׂה: וְכִיצַד מְקַיְיֵן מִצְוֹת "וְאָהַבְתָּ", דְּאִתָּא בְּגִמְרָא (יִזְמָא פו'): עַל פְּסוּק "וְאָהַבְתָּ" שֶׁתְּרָאָה שֶׁיִּתְאַהֵב שֵׁם שָׁמַיִם עַל יְדֵךְ, בִּיציֵד? אֲדָם קָרָא וְשָׁנָה, וְשִׁמַּשׁ תְּלַמְּדֵי חֻמְמִים, וְעִסְקוּ בְּנַחַת עִם הַכְּרִיזוֹת, וּמִשָּׂאוּ וּמִתְנֵנוּ בְּאַמוֹנָה, מַה הַכְּרִיזוֹת אוֹמְרִים, אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁלְּמַדּוֹ תוֹרָה וְכוּ'. נִמְצָא שֶׁשֵׁם שָׁמַיִם מִתְאַהֵב עַל יְדֵךְ, וּמְקִים מִצְוֹת שֶׁל וְאָהַבְתָּ, שֶׁהוּא שֶׁרֶשׁ כָּל הַמִּצְוֹת. (ליקו"מ צג)

מדרש

זש"ה (שמואל ב כג) אמר אלהי ישראל לי דבר צור ישראל מושל באדם. ומהו צדיק מושל יראת אלקים הצדיקים מושלים כביכול שהקדוש ב"ה מושל כיצד כל מה שהקב"ה עושה הצדיקים עושין כיצד הקב"ה פוקד עקרות ואלישע פקד את השונמית מנין שנאמר (מלכים ב ד) למועד הזה כעת חיה את חובקת בן. הקב"ה מחיה מתים ואלישע החיה את בנה של שונמית. הקב"ה קורע ימים ואלהיו ואלישע קרעו ימים מנין שנאמר (שם ב) ואף הוא ויכה את המים ויחצו הנה והנה. הקב"ה מרפא בלא רטיה ואלישע ריפא את נעמן שלא ברטיה. הקב"ה ממתיק את המרים ואלישע המתיק את המרים שכך כתיב (שם) ויאמר קחו לי צלוחית חדשה וגו' וכתוב (שם) וירפאו המים.

הקב"ה עוצר גשמים ואלהיו עצר את הגשמים שנאמר (שם א יז) חי ה' צבאות אם יהיה השנים האלה טל ומטר וגו'. הקב"ה מוריד את הגשמים ושמואל הוריד את הגשמים שנאמר (שמואל א יב) הלא קציר חטים היום אקרא אל ה' וגו'. הקב"ה מוריד האש ואלהיו הוריד את האש שנאמר (מלכים א יח) ותפל אש ה' ותאכל את העולה.

תיקון הכללי

שרץ ארצם צפרדעים (תהלים קה, ל).
זה דבר המטריף דעתו של אדם, שקולותיהם הם בלי הפסק, ומפריע יותר ויותר מדרך טרדני, כי כאן לא היה לאן לברוח, כי היו בכל ארצם, ואף בארמון המלכים בחדרי מלכיהם. כי לא היה נסתור מהם.
אמר ויבא ערוב. פשוטו חיות רעות, עירובין (תרגום יונתן). וזה רמו לכל הביבלולים והעירובוביא הבא לדור וליחיד, שהכל מן השמים, לפי מעשה הדור, ולפי מעשיו של כל יחיד. וגם רמו לערבים, עם הצרות הכרוכות עימם. וגם כאן הרמו "ויבא" - "וי בא": כנים בכל גבולם. הפשט פשוט. ורמו יש שבכל הקבלות והגבלות שהאדם מקבל על עצמו, והגבלות שגוזר בתוך ביתו, או לתלויים בו, צריך להיות ישר ולהתנהג בפנות, וזהו כנים בכל גבולם וגזירותיו שמטיל גבול וצימצום ומגבלות.

הקב"ה עוצר גשמים ואלהיו עצר את הגשמים שנאמר (שם א יז) חי ה' צבאות אם יהיה השנים האלה טל ומטר וגו'. הקב"ה מוריד את הגשמים ושמואל הוריד את הגשמים שנאמר (שמואל א יב) הלא קציר חטים היום אקרא אל ה' וגו'. הקב"ה מוריד האש ואלהיו הוריד את האש שנאמר (מלכים א יח) ותפל אש ה' ותאכל את העולה.
תיקון הכללי
שרץ ארצם צפרדעים (תהלים קה, ל).
זה דבר המטריף דעתו של אדם, שקולותיהם הם בלי הפסק, ומפריע יותר ויותר מדרך טרדני, כי כאן לא היה לאן לברוח, כי היו בכל ארצם, ואף בארמון המלכים בחדרי מלכיהם. כי לא היה נסתור מהם.
אמר ויבא ערוב. פשוטו חיות רעות, עירובין (תרגום יונתן). וזה רמו לכל הביבלולים והעירובוביא הבא לדור וליחיד, שהכל מן השמים, לפי מעשה הדור, ולפי מעשיו של כל יחיד. וגם רמו לערבים, עם הצרות הכרוכות עימם. וגם כאן הרמו "ויבא" - "וי בא": כנים בכל גבולם. הפשט פשוט. ורמו יש שבכל הקבלות והגבלות שהאדם מקבל על עצמו, והגבלות שגוזר בתוך ביתו, או לתלויים בו, צריך להיות ישר ולהתנהג בפנות, וזהו כנים בכל גבולם וגזירותיו שמטיל גבול וצימצום ומגבלות.

לע"נ הביכה בת תמו ע"ה * רפ"ו ש' לפורטונה בת מול

הארות על מאמר "אנכי" (בסימן ד)

כשארם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו, זאת הבחינה היא מעין עולם הבא. וכשארם יודע שכל מאורעותיו הן לטובתו אזי נתקיים אצלו (ישעי' 55) בכל צרתם לא צר (באלף כתיב) כי יודע שבאמת כל הצרות אינן צרות כ"א המשכת חסדים טובים המתלבשים במה שמתלבשים, ואזי מקבל באהבה כל הבא עליו, ועל ידי זה מתגלה המלכות דקדושה וכדאיתא בבוה"ק (ר"מ צו, דף כט): עול מלכות שמים, דא קבלת יסורין. וע"כ אשרי המתחזק בעבודת ה' ובתלמוד תורה בשעת היסורין דייקא שעי"ז נבנית קומת האמונה הצרופה ועי"ז וזכה לשכר כפול ומכופל בעבודתו ובעמלו אשר עמל תחת השמש וכמ"ש חז"ל (אבות פ"ה) לפום צערא אגרא, וכמ"ש (אבות דרבי נתן, פ"ג) אם למדת תורה בשעת הריוח אל תשוב לך בשעת הדחק לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוח עיי"ש, וכדאיתא בשה"ש רבה (ה, יד) ר' חייא בריא דרב אדא דיפו אמר הלומד תורה בצער נוטל אלף, שלא בצער מאתיים נוטל שכרו, ממי אתה לומד, משבטו של יששכר ומשבטו של נפתלי, שבטו של נפתלי ע"י שהיו עוסקים ולומדים בתורה בצער נטלו שכר אלף הה"ד (ד"ה א. יב) ומנפתלי שרים אל, אבל שבטו של יששכר ע"י שהיו למדין תורה שלא בצער נטלו שכר מאתיים שנה (שם) ראשיהם מאתיים. ר' יודן בשם ר' בון אמר הלומד תורה שלא במקומו נוטל שכר אלף ובמקומו נוטל שכר מאתיים עיי"ש.

(מתוך הספר "יש מאין")

מַרְבִּיבִים עָלַי עֵשֶׂב

יְדַבֵּרְתָּ בָּם, וְלֹא בְדַבְרֵים בְּטָלִים, כִּי בְּכָל הַסְּבוּבִים שֶׁהֵשֵׁם יִתְבַּרְךָ מְסַבֵּב עִם הָאָדָם, הֵן בְּשִׁבְתּוֹ בְּבֵיתוֹ, הֵן בְּלִקְתּוֹ בְּדַרְגּוֹ, בְּשִׁכְבוֹ וּבְקוּמוֹ, צָרִיף רַק לְדַבֵּר בְּדַבְרֵי-תוֹרָה, וְהַעֲקָר הוּא לְהִכְנִיט בְּעִצְמוֹ וּבְאֲחֵרִים קִיּוּם הַתּוֹרָה, כִּי זֶה הַעֲקָר פְּדוּעַ, וְרַק בְּשִׁבִיל זֶה הֵם כָּל הַנְּסִיעוֹת. וְזֶה בְּחִינַת (משלי ו): "בְּהִתְהַלֵּךְ תִּנְחָה אֶתְךָ", שְׁצִרְיָה הָאָדָם בְּנִסְעֵתוֹ לְקַדֵּשׁ מִחֻשְׁבּוֹתוֹ לְקִשְׁרָה אֶל הַתּוֹרָה, לְכַנֵּן בְּנִסְעֵתוֹ שְׂנוֹסֵעַ בְּשִׁבִיל אֲהָבָה וְשְׁלוֹם, לְהַתְנַעֵר עִם בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לְעַסֵּק בְּדַבְרֵי-תוֹרָה בְּאֵמֶת, וְאֵז הַתּוֹרָה תִּלָּךְ לְפָנָיו וְתִנְחָחוּ, בְּחִינַת "בְּהִתְהַלֵּךְ תִּנְחָה אֶתְךָ", שֶׁזֶה בְּחִינַת נְסִיעוֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבָּר, שֶׁהִיָּה הָאָרֶץ עִם הַלֹּחֲחִים נוֹסֵעַ לְפָנֵיהֶם (שם אות טל). הַיֵּשׁ לְמִטְרָ אֵב אוֹ מִי הוֹלִיד אֲגָלִי טַל (איוב לח, כח): וְהִיָּה שְׁאֵרִית יַעֲקֹב בְּקָרֵב עִמֵּים רַבִּים כְּטַל מֵאֶת ה' פְּרִיבִיבִים עָלַי עֵשֶׂב.

(אוצר היראה מלמול ונסיעות לדרכים אות כ)

לְשׂוֹר וְלַעֲשׂוֹת אֵת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה

כָּל הַצְּדִיקִים לֹא זָכוּ לְמַדְרַגְתָּם בְּשִׁלְמוֹת, כִּי אִם עַל-יְדֵי הַתְּבוּדוֹת וְהַתְּפִלוֹת, שֶׁהִרְבּוּ לְהִתְחַנֵּן לְפָנֵי הַשֵּׁם וְיִתְבַּרְךָ שִׁזְכוֹן לְקַיֵּם אֵת הַתּוֹרָה, כִּי עֲקָר הַכְּנָעַת הַסְּטָרָא-אֲחָרָא בְּשִׁלְמוֹת הוּא רַק עַל-יְדֵי-זֶה, כִּי מִתּוֹרָה בְּפִנֵּי עֲצֻמָּה יֵשׁ לְפַעֲמִים יִנְיָקָה לְהַסְטָרָא-אֲחָרָא, חֵס וְשְׁלוֹם, שְׂמַכְנִיט בְּדַעַתוֹ לְלַמֵּד שְׂלֵא לְשִׁמְהָ, חֵס וְשְׁלוֹם; וְכֵן מִתְּפִלָּה בְּפִנֵּי עֲצֻמָּה תוֹכַל הַסְּטָרָא-אֲחָרָא לְהִתְאַחֵז, שְׂמַכְנִיט בְּדַעַתוֹ לְהִתְפַּלֵּל לְצַרְךָ גּוֹפּוֹ לְבַד. אֲבָל כְּשֶׁנִּכְלַל תּוֹרָה וְתִפְלָה יַחַד, וְכָל תְּפִלָּתוֹ הוּא רַק שִׁזְכוֹן אֵת הַתּוֹרָה, וְכֵן כָּל לְמוּדוֹ אֵת הַתּוֹרָה כְּדִי שִׂידַע לַעֲשׂוֹת מִהַתּוֹרָה תְּפִלָּה, כְּדִי שִׁזְכוֹן לְשׂוֹר וְלַעֲשׂוֹת וְלִקְיָם, וְאֵז נִכְלַל הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה יַחַד בְּתַכְלִית הַיְחִיד, וְאֵז יִתְפַּרְדּוּ כָּל פְּעֻלֵי אֶן וְאִין לְהַסְטָרָא-אֲחָרָא שׁוּם יִנְיָקָה, אֲדַרְבָּא הֵרַע נְתַהֲפֵף גַּם-כֵּן לְטוֹב, כַּמְבָּאֵר בַּפְּנִים.

(ע' תלמוד תורה, אות לח)

לּוֹמֵד לְשׂוֹר וְלַעֲשׂוֹת

כָּל הַתּוֹרָה שֶׁאָדָם לוֹמֵד לְשׂוֹר וְלַעֲשׂוֹת, כָּל הָאוֹתִיוֹת הֵם יַנְּצוּצֵי נְשָׁמוֹת, וְהֵם נְתַלְבָּשִׁים בְּתוֹךְ הַתְּפִלָּה וְנִתְקַדְּשִׁים שָׁם בְּבְחִינַת עָבוֹר, וְעַל-יְדֵי זֶה נִשְׁלָם גַּם אוֹר הַתְּפִלָּה בְּיִתְרָה. אֶךְ עֲקָר הַשְּׁלְמוֹת הוּא עַל-יְדֵי שְׂמַקְשָׁרִין וּמְבִיאִין אֵת הַתְּפִלָּה לְהַצְדִּיק שְׂבִדּוֹ.

(אוצר היראה תלמוד תורה אות א)

הדור האתרוג

נמשך מהצדיק האמת, שהוא הראש-בית של כל העולם כלו. על-כן על-ידי אתרוג נאָה ומְהַדָּר זוכין להתקרב אליו ולהלל בו, ועל-ידי-זה נפתחין עיניו וכו' (עין צדיק). וכן להפך על-ידי התקרבות לצדיקי אמת זוכין לאתרוג מהדר, ולקיים מצות אתרוג הקרה וחשובה מאד בשלמות.

(אוצר היראה מועדי ה' סכות אות י)

לִּילָב – מֵאִנִּי קָרָבָא בִּידוּי!

מי שפגנתו אל האמת וחגרו עצמו למלחמה בשביל האמת, הוא מנצח תמיד, כי כל מה שעושה אינו עבדא לצורך מלחמת מצוה זאת, הוא מנצח בזה מיד, מאחר שפגנתו לשמים באמת. על-כן אף אם אינו זוכה לנצח המלחמה בשלמות, אף-על-פי-כן בזה בעצמו שאוחז הפלי-מלחמה בידו ללחם נגד שונאי השם, שהם היצר הרע וחילותיו וכו', בזה בעצמו הוא נקרא כבר מנצח. כי כל עבדא ותנועה קלה שהאדם מתגבר בשביל לעשות רצונו יתברך הוא יקר מאד בפני השם יתברך, ותקף הוא מנצח הרבה נצחון אמיתי ונצחי, כי רק זה עקר הנצחון האמיתי, כי זה הנצחון ישאר קיים לנצח, כי לית רעותא טבא דאתאביד. וזה מרמז בזה הקדוש בענין הארבע מינים שבולב, שאמר שם: מאן נצח? מאן דאחד מאני קרבא בידו! כי תפק בפאוחזין הפלי מלחמה ללחם עם המונעים אותו מנקדת האמת, בזה בעצמו כבר נצח הרבה כנ"ל.

(הל' ברכת-היראה ה"ה אותיות ט ו יט)

הַסְּתַלְקוּתוֹ הַקְּדוּשָׁה

מספרים אני"ש מענין הסתלקותו הקדושה של רבנו ז"ל ביום רביעי של סכות, שחל אז ביום שלישי (כי יום ראשון של סכות חל אז ביום שבת-קדש) ושמעו מרבנו ז"ל, איך שישב על מטהו בחלישות גדול מאד ואחז הלולב עם האתרוג בידו ואמר בקול גנים, קול דממה דקה קדוש ונורא מאד, את תפלת ההושענא של אבן שתיה. עמד והתבונן והתפלא. עד היכן הדברים מגיעים, ואי-אפשר להאריך בענינים גבוהים ורמים ונשגבים נסתרים כאלו בפומן.

יְגִיעַת הַפְּרִנָּסָה

הוא בכדי לברר הפרנסה דקדושה מבחינת "בעצבון תאכלנה", מבחינת המותרות הנ"ל; וכן בשביל זה צריך האדם למוט, בכדי לברר ולנפק הגוף מההקמא שנגאחו בו על-ידי אכילת עץ-הדעת, בכדי שיוכל אחר התחיה לנדע דרך עין החיים. וזה בחינת: "מכלכל חיים בחסד, מחיה מתים ברחמים רבים", ושניהם אחד כנ"ל, כי הכל רק בחסדי השם, שנותן כח להאדם לעסוק בזה כל ימי חייו, לברר ולנפק עצמו מזהמת הנחש ומהמותרות הנ"ל, שעל-ידי-זה זוכה לפרנסה דקדושה ולתחית המתים, כי כפי מה שהאדם זוכה לעסוק בזה כל ימי חייו, כן יזכה אחר-כך לקום בתחיה ולנדע דרך עין החיים בשלמות כנ"ל. (הלכות סוכה הלכה ז אותיות ט ו יג)

מכתבים על פרישת השבוע
מאת הר"ח שמעון יוסף הכהן ויונפלד שליט"א

לרכישת הספר – 054-84 96548

לעילוי נשמות
תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ז שבט
תנצבה.
נתן וצ'רנה בלאוואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

לתרומות, הקדשה/מסירת שמות לזכרה
050 – 4161022
לקבלת העלון השבועי למייל צרו קשר במייל
netzah.meir@gmail.com

לעילוי נשמת
שלמה בן אברהם חיון ז"ל
י"ז מנחם אב

יריב בן מניח
חורה בתשובה שלמה

לחורה בתשובה של חן בן עליוה * רפו"ש לעומס בן ג'וליה